

τραπέζης ἐν ψωμίον, ἐν πινάκιον ἀλεύρου καὶ ὀλίγα αὐτὰ εἰς ἐν κοφφίνιον.

Τρέξας δὲ πρὸς τὴν μητέρα του μὲ χαράν, «Ὁ Θεὸς,—εἶπε,—καλὴ μου μήτηρ, ἤκουσε τὴν προσευχὴν μου καὶ ἔστειλε τὸν ἄγγελόν του μὲ ὅλα ταῦτα τὰ πράγματα.»

«Ναί,—εἶπεν ἡ μήτηρ του,—ὁ Θεὸς ἤκουσε τὴν προσευχὴν σου. Ἐνῷ σὺ προσεύχεσθαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κυρία τις ἔκαμνε τὸ αὐτὸ εἰς ἄλλο μέρος αὐτῆς καὶ ἤκουσε τὴν δέησίν σου. Αὐτὴ εἶναι ὁ ἄγγελος, τὸν ὁποῖον ἔστειλεν ὁ Θεὸς διὰ νὰ μᾶς προφθάσῃ εἰς τὴν ἀνάγκην μας. Ἀς εὐχαριστήσωμεν λοιπὸν τώρα ὅλοι ὁμοῦ τὸν Κύριον καὶ ἄς μὴ λησμονώμεν ποτε νὰ πηγαίνωμεν πρὸς τὸν Θεὸν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς στενοχωρίας μας.»

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΚΑΙ Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ.

Ἐρρῖκος ὁ Ε' βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἦτο ἀνδρεῖος βασιλεὺς—ἀλλ' εἰς τὴν νεαράν του ἡλικίαν πολλὸν τρελός· συναναστρέφετο δὲ μὲ κακοὺς καὶ διεφθαρμένους νέους, οἵτινες τὸν ὠδήγουν εἰς πράξεις ἀναιδέας καὶ κακάς.

Εἰς μίαν περίστασιν εἰς τῶν συντρόφων του τοῦτων εἰσέχθη ἐνώπιον τοῦ πλημμελειοδικαίου καὶ κατεδικάσθη διὰ τινὰ ἐγκληματικὴν πράξιν. Ὅταν ἀνε-

γνώσθη ἡ ἀπόφασις ὁ Ἐρρῖκος, ὅστις ἦτο εἰς τὸ δικαστήριον, ἐπλήσθη ὑπὸ θυμοῦ καὶ ἐξέβρισε τὸν δικαστὴν διατάξας αὐτὸν νὰ ἀθώωσῃ τὸν φίλον του.

«Ἡ φυλακὴ,—εἶπε,—δὲν εἶναι κατάλληλος τόπος διὰ τοὺς φίλους τοῦ Διαδόχου. Εἶμαι ὁ Διαδόχος τοῦ θρόνου καὶ δὲν σοὶ ἐπιτρέπω νὰ τὸν στείλῃς εἰς τὴν φυλακὴν.»

«Διάδοχος, ξεδιάδοχος, ἐγὼ δὲν ἠξέωρω,—ἀπεκρίθη ὁ δικαστής—δὲν ἔχεις κανὲν δικαίωμα νὰ ὀμιλῇς οὕτω πρὸς τὸν δικαστὴν τοῦ βασιλείου· ὠρκίσθητε νὰ δικάζω δικαίως καὶ δικαίως θὰ πράξω.»

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Διαδόχος ἐζήτησε νὰ ἀρπάσῃ τὸν κατὰδικον ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς δικαιοσύνης διὰ τῆς βίας καὶ νὰ τὸν φέρῃ ἔξω, ὁ δικαστής διώρισε τοὺς κλητῆρας νὰ ὀδηγήσωσιν ἀμφοτέρους εἰς τὴν φυλακὴν, εἰπὼν, «τοῦτο κάμνω, ὅχι διότι προσέβαλες ἐμὲ, ἀλλὰ διότι παρενόμησες κατὰ τῶν νόμων τοῦ Κράτους.»

Στραφεῖς δὲ πρὸς τὸν Διαδόχον. «Νέε,—εἶπε,—μίαν ἡμέραν θὰ γείνης βασιλεὺς, καὶ πῶς δύνασαι νὰ περιμένῃς τότε νὰ σὲ ὑπακούωσιν οἱ ὑπηκοοί σου, ἐάν τώρα σὺ καταφρονεῖς τοὺς νόμους τοῦ βασιλείου;»

Ἀκούσας τοῦτο ὁ Διαδόχος ἐφάνη κατσαχυμένος, καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ λόγον παρέδωκε τὸ ἔξοφον εἰς τοὺς κλητῆρας καὶ ἐπορεύθη ἡσύχως εἰς τὴν φυλακὴν.

Τὸ περιστάτικὸν τοῦτο μαθὼν ὁ βασιλεὺς Ἐρρῖκος ὁ Δ' ἐξεφώνησεν, «Εὐτυχὴς ὁ βασιλεὺς ὅστις ἔχει δικαστὴν μὴ φοβούμενον νὰ καταστήσῃ τοὺς νόμους σεβαστοὺς, καὶ υἱὸν γνωρίζοντα πῶς νὰ τὸς ὑπακούῃ!»

Μετ' ὀλίγον ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε καὶ ὁ διάδοχος ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του ἤλθον νὰ τὸν συγχαρῶσι διὰ τοῦτο· μεταξὺ δὲ τούτων ἦσαν καὶ οἱ πρῶτοι τοῦ σύντροφου, οἵτινες περιέμενον ἤδη νὰ εὕρωσι πλητίον τοῦ ὅτι ἐπεθύμουν, ἀλλ' ἠπατήθησαν, διότι τοὺς εἶπεν, ὅτι εἶχεν ἀφήσει τὰς ἀνοησίας του, καὶ τοὺς ἐσυμβούλευσε νὰ κάμωσι καὶ αὐτοὶ τὸ αὐτό.

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος δικαστὴς παρουσιάσθη ἐπίσης, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν παραίτησίν του· ἀλλ' ὁ Ἐρρῖκος, ἀντὶ νὰ τὴν δεχθῇ, τὸν εὐχαρίστησε διὰ τὸ ὁποῖον τῷ ἔδωκε μᾶθημα καὶ τὸν παρεκάλεσε δὲ νὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν του, προσθέσας, «Εὐχομαι ἐάν ποτε ὁ υἱός μου φερθῇ ὅπως ἐγὼ, νὰ εὐρεθῇ δικαστὴς γενναῖος καὶ πιστὸς ὡς σὲ διὰ νὰ τὸν διορθώσῃ!»

—Ἡμπορεῖ τις νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Παράδεισον χωρὶς παιδείαν, χωρὶς πλοῦτον, χωρὶς ὑγείαν, χωρὶς φίλους· ἀλλὰ ποτὲ, οὐδέποτε δύναται νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ χωρὶς τοῦ Χριστοῦ.